

Степан Васишин

ТЕНДЕНЦІ ТА ПРОБЛЕМИ СПІВПРАЦІ УКРАЇНИ ТА РЕСПУБЛІКИ БІЛОРУСЬ В ЕКОНОМІЧНІЙ СФЕРІ У ПЕРІОД СТАНОВЛЕННЯ МІЖДЕРЖАВНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА (1991 – ПЕРША ПОЛОВИНА 1994 РР.)

У статті автор розглядає економічну співпрацю між Україною та Республікою Білорусь упродовж 1991 – першої половини 1994 рр., акцентує увагу на договірно-правовій базі цих зв'язків, досліджує основні тенденції та проблеми двосторонніх економічних відносин.

Ключові слова: Україна, Республіка Білорусь, торговельно-економічна співпраця, договір, відносини.

Економічний вектор у відносинах між Україною та Республікою Білорусь є пріоритетним для обох країн напрямком у розвитку як двостороннього співробітництва, так і співпраці в рамках СНД. На сучасному етапі українсько-білоруські економічні взаємини будуються на нових геополітичних засадах, які в першу чергу пов'язані із глобалізаційними процесами, світовою економічною кризою, а також російською агресією відносно України. Дані тенденції суттєво вплинули на динаміку торговельно-економічної співпраці між Україною та Білоруссю. Разом з тим, Республіка Білорусь, на сьогоднішній день, в умовах фактичного закриття для України ринку Російської Федерації, проявляє найбільшу серед країн-учасниць Євразійського економічного союзу зацікавленість у розвитку міждержавного економічного співробітництва і підтримує розширення двосторонніх торговельних зв'язків. За таких умов першочерговим завданням перед урядами обох держав постає необхідність повністю відмовитися від протекціоністських заходів та торговельних обмежень як засобів тиску на країну-сусідку, з метою врегулювання проблемних питань, а також вміняти дистанціюватися від позицій “третьох сторін” у питанні вибору оптимальних зовнішньоекономічних партнерів.

Метою статті є аналіз основних тенденцій співробітництва України і Республіки Білорусь в економічній сфері впродовж 1991 – першої половини 1994 рр., а також окреслення основних проблем, які перешкоджали динамічному розвитку двосторонньої економічної взаємодії у вказаний період.

Завдання дослідження полягають у висвітленні основних історико-політичних передумов та чинників налагодження українсько-білоруських економічних відносин у новій системі міжнародних відносин, дослідженні основних закономірностей і тенденцій становлення та розвитку торговельно-економічних взаємин, виокремленні проблемних питань двосторонніх відносин, розкритті місця економічної співпраці у системі міждержавного співробітництва.

Об'єктом дослідження є історія міжнародних відносин і зовнішньої політики України й Білорусі в нових геополітичних координатах.

Предмет дослідження становлять закономірності та тенденції економічного співробітництва між Україною і Республікою Білорусь, визначення основних проблемних питань, які стримували розвиток міждержавних економічних взаємин.

Історіографічною базою досліджуваної теми слугували праці переважно білоруських та українських науковців. Двосторонні економічні відносини України з Республікою Білорусь знайшли відображення у монографії

Д. Юрчака “Беларусь – Украина: 20 лет межгосударственных отношений” [1]. Білоруський історик, спираючись на широке коло джерел, об’єктивно і критично проаналізував досвід співпраці двох держав-сусідів у економічній сфері і дійшов висновку, що налагодженню міждержавної економічної співпраці сприяли тісні господарські зв’язки на міжгалузевому і виробничому рівнях, а також прагнення зберегти та розширити двосторонні економічні взаємини, що історично склалися. Нашу увагу привернула також стаття С. Макеєва “Становлення та розвиток економічних відносин України та Республіки Білорусь (1991–1998 рр.)” [2], в якій дослідник розкрив основні закономірності розвитку економічних відносин України та Білорусі впродовж 1991–1998 рр. Особливу увагу автор акцентував на тому, що у розвитку українсько-білоруських економічних взаєминах ключову роль відігравали зовнішньоторговельний обіг, та зовнішньополітичні вектори обох країн.

Окрім того, серед інших праць, що прислужилися для теоретичної та практичної розробки досліджуваної проблематики, варто виокремити розвідки Л. Чекаленко [3], М. Левицької [4], В. Засадко [5], А. Тихомирова [6], Д. Демичева [7], Т. Польового [8] та ін. На особливу увагу заслуговують матеріали фонду Посольства України в Республіці Білорусь (ф. 8) Галузевого державного архіву Міністерства закордонних справ України (далі – ГДА МЗС України).

Україна та Республіка Білорусь – дві пострадянські країни, економіка яких до здобуття незалежності у 1991 р. не була цілісною системою, а лише входила до складу єдиного господарського комплексу СРСР. Перебуваючи у складі Радянського Союзу, Україна та Білорусь у своєму зовнішньоторговельному обігу були повністю орієнтовані на загальносоюзний ринок. Так, УРСР ввозила продукцію 102 галузей господарства, а вивозила 100, у БРСР ці показники склали відповідно 102 і 93 [1, с. 166]. Безумовно, що за таких умов трансформація економічних систем, а також перехід на міждержавний рівень торгівлі призвели до довготривалої економічної кризи в обох державах.

Після здобуття незалежності у 1991 р. і розриву колишніх господарських зв’язків, Україна та Україна, за слушним зауваженням білоруського дослідника Д. Юрчака, автоматично увійшли в число світових лідерів за рівнем відкритості економіки, що, у свою чергу, призвело до стрімкого падіння виробництва та скорочення динаміки взаємних експортно-імпортних операцій [1, с. 166]. За таких умов, новий формат зовнішньоекономічних відносин між Україною та Республікою Білорусь як суверенними державами будувався на двох ключових чинниках: прагненні обох країн зберегти існуючі з радянських часів тісні коопераційні зв’язки та рівень торгівлі, налагоджуючи при цьому міждержавні економічні відносини на ринкових умовах, а також взаємодії в рамках економічних проектів на теренах СНД.

На сучасному етапі економічна складова займає провідну роль у міждержавному співробітництві на міжнародній арені, а відтак потребує розвиненої системи договірно-правового забезпечення. Українсько-білоруські економічні взаємини будуються на основі міждержавних, міжурядових та міжвідомчих угод, які регулюють ключові напрямки двостороннього торговельно-економічного співробітництва. Першим документом, укладеним між Україною та Республікою Білорусь у сфері економіки, можна вважати, підписаний 25 жовтня 1991 р. у Києві, Договір про принципи економічного співробітництва між підприємствами і організаціями на 1992 р. У цьому документі були визначені обсяги постачання найважливіших видів промислової продукції, товарів народного споживання і продовольства, а також домовлено проводити єдину політику в сфері ціноутворення і утримуватися від дій, які можуть завдавати збитки [1, с. 170]. Слід зазначити, що ця угода стала основним

нормативно-правовим актом, який регулював українсько-білоруське економічне співробітництво у перші місяці після здобуття незалежності обома країнами.

Наприкінці 1992 р. (16–17 грудня 1992 р.) відбувся перший офіційний візит білоруської урядової делегації на чолі з прем'єр-міністром В. Кебічем до України. Це започаткувало нові тенденції у торговельно-економічній взаємодії між двома країнами. Так, під час переговорів між урядовими делегаціями України та Білорусі було підписано низку угод, які визначили стратегію українсько-білоруських економічних взаємин на наступні роки. Серед підписаних документів варто виділити Угоду між Урядом України і Урядом Республіки Білорусь про торговельно-економічне співробітництво на 1993 р. [9]. Документ акцентував увагу на подальшому зміцненні та розширенні двосторонніх економічних взаємин на принципах рівності та взаємної вигоди, з урахуванням особливостей економічних реформ в обох країнах. Крім того, сторони домовилися співпрацювати як між центральними, територіальними та державними органами управління, так і безпосередньо між господарюючими суб'єктами, незалежно від форми власності і організаційної підпорядкованості та дотримуватися норм діючого у двох державах законодавства. У цій угоді обидві країни також гарантували забезпечити через відповідні організації взаємні постачання найважливіших видів продукції за номенклатурою і в кількості, визначеній у Додатках 1 і 2 й укласти контракти на її постачання у межах виданих квот, а також узгодили політику цін на дану групу товарів, з метою забезпечення рівних економічних умов і з урахуванням поступового переходу до світової структури цін [9].

Значним поштовхом у налагодженні українсько-білоруських економічних відносин стало підписання 17 грудня 1992 р. угоди про вільну торгівлю [10]. Саме у цьому документі Україна та Республіка Білорусь взяли на себе зобов'язання не застосовувати мито, податки та збори на товари із сусідньої країни, утримуватися від кількісних обмежень на експорт та імпорт товарів, здійснювати розрахунки у національних валютах після укладання банками двох держав відповідного договору, заснувати торговельні представництва у обох країнах, а також створити спільну українсько-білоруську комісію з метою удосконалення торговельно-економічної взаємодії [10]. Варто зазначити, що вказана угода хоч і не була відразу ратифікована парламентами України та Білорусі, однак її підписання визначило основні тенденції подальшого розширення українсько-білоруських економічних відносин, а відтак стало фундаментальною основою у розбудові повноцінних міждержавних взаємин.

Становлення будь-яких міждержавних відносин не проходить рівномірно, а супроводжується наявністю суперечливих питань. Не оминула ця тенденція і українсько-білоруські економічні взаємовідносини. Так, серйозною проблемою у взаєминах між Україною та Білоруссю у сфері економіки на початковому етапі співробітництва стало питання про заборгованість українських суб'єктів господарювання перед білоруськими. Причина – перерахування у 1992 р. білоруськими підприємствами плати в Україну за виготовлену, але не поставлену продукцію. Крім того, у окремих випадках мала місце також заборгованість за поставлену в Україну білоруську продукцію [1, с. 174].

Спроба врегулювати дану проблему була здійснена 17 грудня 1992 р., коли було підписано угоду про порядок врегулювання боргових зобов'язань і кредитних вимог між Україною і Республікою Білорусь у зв'язку з виходом України з рубльової зони [11]. Відповідно до цього документу, сторони погодились, що цілковитому врегулюванню підлягають сальдо взаємних розрахунків, відображене на балансах Національних банків обох країн станом на 16 листопада 1992 р., а також неоплачені грошові зобов'язання і вимоги господарюючих суб'єктів. Крім того, сторони домовилися розглядати боргові

зобов'язання і вимоги у рублях, які залишилися неврегульованими до 1 березня 1993 р. державним боргом, умови обслуговування якого повинні були визначатися окремою угодою [11].

Варто зазначити, що підписання зазначеного договору не дозволило вирішити даної проблеми і вона залишалася наріжним каменем українсько-білоруських економічних відносин упродовж 17 років. Більше того, Україна на державному рівні ніколи не визнавала факту наявності державного боргу перед Республікою Білорусь. Так, під час брифінгу перед журналістами начальник управління економічного співробітництва Міністерства закордонних справ України С. Круглик заявив: “Серед... боргів України перед іноземними державами державної заборгованості перед Білоруссю не існує в природі... є лише сальдо на користь Республіки Білорусь по розрахунках між суб'єктами господарювання двох країн, однак це не борг держави” [12].

Разом з тим, уже в 1993 р. Білоруссю був підготовлений проект угоди, в якій було визначено умови обслуговування українського боргу перед Республікою Білорусь, а також зафіксовано суму заборгованості – 58,765 млрд рублів. Білоруська сторона також пропонувала перевести дану цифру в німецькі марки за курсом Національного банку Білорусі станом на 1 березня 1993 р. (1 марка – 1400,75 рублів). Сплата боргу могла здійснюватися як у вільно конвертованій валюті, так і шляхом постачання товарів або надання пільгових транспортних тарифів. Кінцевим терміном погашення заборгованості білоруська сторона визначила 1 січня 1994 р. [1, с. 176].

Даний проект угоди був надісланий до Кабінету Міністрів України 3 травня 1993 р. Розглянувши його Міністерство фінансів внесло свою пропозицію: заперечувати проти обліку і сплати відсотків у німецьких марках [2]. Крім того, українська сторона, мотивуючи своє рішення тим, що бюджет на 1993 р. вже ухвалений і в ньому не передбачено коштів на погашення боргу перед країною-сусідкою, запропонувала Білорусі перенести початок сплати заборгованості на 1994 р. і завершити всі виплати до 1 січня 1995 р. Щодо відсотків за обслуговування державного боргу, то Україна наполягала на тому, що вони повинні виплачуватися у рублях і в розмірі офіційної ставки рефінансування, яка встановлена Нацбанком Білорусі для комерційних банків [2].

Однак, через небажання обох країн йти на компроміс, єдиного підходу щодо виплати Україною боргу перед Білоруссю знайдено не було. Це, у свою чергу, призвело до погіршення динаміки товарообігу між двома країнами. Так, наприкінці 1993 р. Національний банк Білорусі з метою стягнення боргу з України прийняв рішення про зарахування всіх коштів, що надходять з українських підприємств як погашення державних боргових зобов'язань [1, с. 176]. Варто зазначити, що такі дії білоруської сторони позбавили можливості підприємства обох країн вільно проводити взаєморозрахунки і сприяли посиленню взаємної недовіри. За таких умов українські суб'єкти господарювання змушені були здійснювати розрахункові операції через рахунки російських банків. Такі несприятливі тенденції у міждержавних розрахунках часто призводили до зриву двосторонніх домовленостей. Так, українське виробниче об'єднання “Укрзастрой”, яке згідно з міжурядовою угодою проводило будівельні роботи на території Білорусі, не змогло отримати білоруську автотехніку через неможливість здійснити платіж з території України, що вплинуло на терміни виконання робіт і поставило під загрозу виконання міждержавних домовленостей [1, с. 177]. Разом з тим, слід підкреслити, що така ситуація була викликана не лише наявністю заборгованості України перед Білоруссю, цьому, у значній мірі, сприяв також дефіцит вільно конвертованої валюти, яка доволі часто використовувалась в українсько-білоруських міждержавних розрахункових операціях.

Таким чином, фінансові операції між українськими та білоруськими суб'єктами господарювання у перші роки незалежності були паралізовані. Торгівля здійснювалася в основному шляхом бартерних операцій, із довільно встановленими цінами на продукцію, що підлягала обміну.

Проблемним питанням на етапі становлення міждержавних економічних відносин на пострадянському просторі став розподіл власності колишнього Радянського Союзу. Між Україною та Республікою Білорусь особливою гостроти набула проблема визнання права власності на об'єкти, які були розташовані на території країни-сусідки. Так, Республіка Білорусь заявила про свої права на низку промислових та соціальних об'єктів, розташованих на території України, серед яких можна виділити Бондарівський, Олевський та Овруцький щебеневі, Новгород-Волинський і Томашгородський каменедробильні заводи, санаторій "Білорусія", пансіонати "Карпати", "Алушта", бази відпочинку, тощо [1, с. 179]. Україна, у свою чергу заявляла про своє право лише на один об'єкт на теренах Білорусі.

З метою врегулювання даної проблеми 22 січня 1993 р. у Мінську було підписано Угоду між Україною та Республікою Білорусь про взаємне визнання права та регулювання відносин власності [13]. У статті 2 цього документу Україна та Білорусь визнали право власності сусідньої держави на підприємства, установи, організації та інші об'єкти, що розташовані на їх територіях і, які станом на 1 грудня 1990 р. перебували на балансі органів державного управління країни-сусіда. Крім того, було домовлено, що кожна з держав-учасниць має право продати, обміняти, здати в оренду, передати безкоштовно або на договірних засадах свою власність сусідній державі [13]. Разом з тим, незважаючи на підписання зазначеної угоди процес взаємного визнання прав власності на спірні об'єкти виявився довготривалим і супроводжувався їх значним недофінансуванням, що, у свою чергу, впливало на їх функціонування.

Вагомою подією у розбудові економічних взаємовідносин між Києвом та Мінськом стало підписання 23 грудня 1993 р. в Ашгабаті міжурадової угоди про торговельно-економічне співробітництво [14]. Саме цей документ визначив пріоритетні напрямки українсько-білоруської економічної співпраці на наступні п'ять років. Основні положення зазначеного договору визначали порядок і обсяги взаємних поставок найважливіших видів продукції, які повинні були оформлятися щорічним спеціальним протоколом, регулювали домовленості про незастосування експортних та імпорتنих мит, податків при взаємній торгівлі продукцією, передбаченою цим документом [14].

На наступний день, 24 грудня 1993 р., у столиці Туркменістану (місто Ашгабат) було підписано Угоду між Урядом України і Урядом Республіки Білорусь про уникнення подвійного оподаткування та запобігання ухилення від сплати податків стосовно податків на доходи і майно [15]. Підписання вказаного документу дозволило представникам бізнесу отримати державні гарантії того, що прибутки від їхньої діяльності, отримані на території країни-сусіда, будуть оподатковуватися лише один раз. Крім того, договір визначив норми, згідно з якими підприємці з України та Білорусі отримали можливість оподатковуватися в обох державах на однакових з місцевим бізнесом умовах [15]. Отже, підписання Ашгабатських домовленостей створило сприятливі умови для подальшого розширення українсько-білоруського економічного співробітництва. Крім того, угоди сприяли посиленню взаємної довіри під час здійснення торговельно-економічної діяльності.

Питанням розвитку економічних взаємин між Україною та Республікою Білорусь приділялася значна увага з боку керівництва обох республік. Однак, враховуючи відсутність у перші роки незалежності регулярних політичних контактів на високому державному рівні, вагому роль у вирішенні ключових

питань співпраці двох держав у сфері економіки відіграло українське посольство в Білорусі. Основні зусилля дипломатичного представництва України впродовж 1993 – першої половини 1994 рр. були спрямовані на повне виконання досягнутих у ході візиту білоруського прем'єр-міністра В. Кебіча до України двосторонніх угод торговельно-економічного характеру. Крім того, посольство всіляко сприяло започаткування функціонування системи взаєморозрахунків між двома державами. Українське дипломатичне представництво також піднімало питання про необхідність створення міжурядової комісії, торговельно-промислової палати, спільного банку та українсько-білоруських підприємств [16, арк. 44].

Важливе значення для налагодження міждержавних торговельно-економічних взаємин мали переговори радника посольства України В. Соловоя з першим заступником міністра Республіки Білорусь із зовнішньоекономічних питань М. Маринічем, які відбулися 6 квітня 1994 р. Метою зустрічі було обговорити питання розвитку українсько-білоруських економічних відносин. За підсумками переговорів було досягнуто домовленості про вивчення питання створення українсько-білоруського банку, торгового дому або торгово-промислової палати. Крім того, заступник міністра зовнішньоекономічних питань Республіки Білорусь пообіцяв внести і затвердити поправку в закон про інвестиційну діяльність в Республіці Білорусь, з метою розповсюдження на Україну пільгового режиму інвестування в білоруську економіку [17, арк. 13–14]. Отже, впродовж 1991 – першої половини 1994 рр. саме на українське посольство в Республіці Білорусь покладалася повний контроль за розбудову торговельно-економічних зв'язків.

Таким чином, упродовж 1991 – першої половини 1994 рр. у непростих умовах розриву міжреспубліканських зв'язків, економічного спаду, Україна та Республіка Білорусь зуміли перейти до повноцінного міждержавного економічного співробітництва на умовах ринкових відносин. Вказаний етап характеризувався наявністю широкого кола проблем, які перешкождали динамічному розвитку міждержавних економічних взаємин, серед яких варто виділити питання врегулювання боргових зобов'язань України перед Білоруссю, а також встановлення права власності на колишні об'єкти СРСР. Разом з тим, період 1991 – першої половини 1994 рр., попри свою неоднозначність, є безумовно ключовим у налагодженні торговельно-економічного партнерства між країнами, оскільки саме в ці роки було закладено договірну-правову базу, а також визначено основні тенденції українсько-білоруської економічної співпраці в новій системі міжнародних відносин.

Список використаних джерел

1. Юрчак Д. Беларусь – Украина: 20 лет межгосударственных отношений / Д. Юрчак. – Витебск, 2012. – 280 с. 2. Макеєв С. Становлення та розвиток економічних відносин України та Республіки Білорусь (1991–1998 рр.) / С. Макеєв [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&S21P03=FILE=&S21STR=znphnpu_ist_2013_47_1_3_3. 3. Чекаленко Л. Зовнішня політика України / Л. Чекаленко. – К.: Либідь, 2006. – 712 с. 4. Левицька М. Співробітництво України з Республікою Білорусь в економічній сфері / М. Левицька [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kyumu.edu.ua/vmv/v/09/11.htm>. 5. Засадо В. Інституційний базис стимулювання розвитку економічної співпраці України з Республікою Білорусь / В. Засадо [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sp.niss.gov.ua/articles/1131/>. 6. Тихомиров А. Белорусско-украинские отношения в 1991–2009 гг. / А. Тихомиров [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://elib.bsu.by/bitstream/123456789/5209/1/tihomirov_2010_trudy.pdf. 7. Демичев Д. Торгово-экономические отношения Республики Беларусь и Украины / Д. Демичев [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://edoc.bseu.by:8080/handle/edoc/4703>. 8. Польовий Т. Україна –

Республіка Білорусь: особливості міждержавного діалогу на сучасному етапі / Т. Польовий [Електронний ресурс]. – Режим доступу: irbis-nbuv.gov.ua/cgiirbis_64.exe. 9. *Угода* між Урядом України і Урядом Республіки Білорусь про торговельно-економічне співробітництво на 1993 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/112_080. 10. *Угода* між Урядом України і Урядом Республіки Білорусь про вільну торгівлю [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/112_007. 11. *Угода* між Урядом і Національним банком України та Урядом і Національним банком Республіки Білорусь про порядок врегулювання боргових зобов'язань і кредитних вимог між Україною і Республікою Білорусь у зв'язку з виходом України з рубльової зони [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/112_511. 12. *Круглик*: у України перед Білорусью госдолга нет [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://podrobnosti.ua/205604-kruglik-u-ukrainy-pered-belarusju-gosdolga-net.html>. 13. *Угода* між Україною та Республікою Білорусь про взаємне визнання права та регулювання відносин власності [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/112_250. 14. *Угода* між Урядом України та Урядом Республіки Білорусь про торговельно-економічне співробітництво [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/112_002. 15. *Угода* між Урядом України і Урядом Республіки Білорусь про уникнення подвійного оподаткування та запобігання ухилення від сплати податків стосовно податків на доходи і майно [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/112_640. 16. *Галузевий* державний архів Міністерства закордонних справ України (далі ГДА МЗС України), ф. 8 (Посольство України в Республіці Білорусь), оп. 97, спр. 1. Звіти і плани роботи посольства України в Республіці Білорусь та відгуки на них. – 61 арк. 17. *ГДА МЗС України*, ф. 8 (Посольство України в Республіці Білорусь), оп. 97, спр. 5. Записи бесід, щоденники співробітників посольства України в Республіці Білорусь. – 52 арк.

Степан Василюшин

ТЕНДЕНЦИИ И ПРОБЛЕМЫ СОТРУДНИЧЕСТВА УКРАИНЫ И РЕСПУБЛИКИ БЕЛАРУСЬ В ЭКОНОМИЧЕСКОЙ СФЕРЕ В ПЕРИОД СТАНОВЛЕНИЯ МЕЖГОСУДАРСТВЕННОГО СОТРУДНИЧЕСТВА (1991 – ПЕРВАЯ ПОЛОВИНА 1994 ГГ.)

В статье автор рассматривает экономическое сотрудничество между Украиной и Республикой Беларусь в течение 1991 – первой половины 1994 г., акцентирует внимание на договорно-правовой базе этих связей, исследует основные тенденции и проблемы двусторонних экономических отношений.

Ключевые слова: Украина, Республика Беларусь, торгово-экономическое сотрудничество, договор, отношения.

Stepan Vasylyshyn

TRENDS AND ISSUES OF COOPERATION BETWEEN UKRAINE AND THE REPUBLIC OF BELARUS IN THE ECONOMIC FIELD DURING THE FORMATION OF INTERSTATE COOPERATION (1991 – FIRST HALF OF 1994)

The article an author considers the economic cooperation between Ukraine and the Republic of Belarus for 1991 – the first half of 1994, focuses on the legal basis of these relations, explores the major trends and issues of bilateral economic relations.

Key words: Ukraine, Republic of Byelorussia, auction-economic collaboration, pact, relations.